

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Viator Christianvs Recta Ac Regia in coelum Via tendens

Soliloquium Animæ. Vallis Liliorum. De Tribus Tabernaculis. Gemitus & suspiria animæ pœnitentis, seu de Vera Compunctione Cordis. Cohortatio ad Spiritualem profectum

Thomas <von Kempen>

Coloniae Agrippinae, 1682

XX. De gemetu animæ ex dilatione gloriæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53320](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53320)

libenter id agerem! Sed quod ineffabile est, sicut est, effari prohibetur.

Similiter quod inexcogitabile fertur, nulla cogitatione vel voce vere formatur.

Et cum ita sit, cogita tamen interim humano more de Creatore, habendo memoriam suavitatis ejus pro solatio, donec presentiam vultus sui tibi ostendat in regno.

CAP. XX. *De gemitu animæ ex dilatione gloriæ.*

Ego dixi in excessu mentis *Psal. 30.*
mea, projectus sum à facie oculorum tuorum.

Percussum est cor meum intra me, ex dilatione gloriæ tuæ. Loquar ergo, & confabulabor cum amaritudine animæ meæ. Vis amoris tui dicere me compellit, nec patitur tibi aliquid abscondi.

Quid igitur referam? Ecce Deus meus, *in pace amaritudo* *Isaiæ 38.*
mea amarissima. Qui non intelligit, nescit, quid hæc volunt. Nō

ego, sic, sed scio, & sentio, & id-
eo cantare cum Propheta non
erubesco.

Tibi Domino Deo meo lo-
quor, cui omnia sunt nota, qui &
scire dedisti, & sentire pro bona
voluntate tua; ne fortè plus glo-
rier, aut æstimer aliquid ab
insipiente.

Quod ergo à te accepi, dice-
re possum tibi. Et quid opus est
tibi hoc dicere, cum omnia scias,
nec ullum ex his solatium expe-
ctes? Et quale solatium tibi ve-
niret, qui es consolatio desola-
torum?

Ergo mihi totum prodesse
potest, qui verborum adhuc so-
latio indigeo, ut sermonibus bo-
nis & dulcibus excitem affectum
meum in te, & faciam refrige-
rium aliquod desolatæ animæ
meæ.

Indulge-
re dolori
& gemitibus sua-
ve aman-
ti.

Etenim cum non possum te
videre præsentem, lugebo absen-
tem; quia & hoc amoris est indi-
cium, & dulce fati amanti.

Jam sensus hujus versiculi ap-
parere incipit, quia de anima a-
mante recte scribitur, Quanto
enim

enim ardentius amat, quantoque vehementius æterna desiderat; tanto veracius virtutem hujus verficuli in se vivere sentit.

Non sunt frigida verba, nisi non amanti: nec surda organa, nisi cor obturanti. Scit amans & flagrans anima; & toties intra se concalescit cor ejus, quoties ex amore æternæ pacis cōpungitur.

Ipsa ergo dicit tibi Domino Deo suo; non hominibus, quibus ignota esse cupit.

Et si hominibus aliquando loquitur, hoc tamen foris est, quod illi audiunt: tibi quicquid dicit, intus dicit, & amando magis quàm sonando.

Ecce (ait) in pace amaritudo mea amarissima. Ac si confiteatur: Postquam ad pacem mentis, te largiente, redii, magis mihi grave esse incipit fallax status mundi. Video enim in hac pace, quantum disiungor à summa pace.

Et quidem prius occupata desideriiis terrenis, & variis commota passionibus, plurimum impediēbar ab interioribus meis, &

In pace & tranquillitate mentis homo,

maxime
terrena
fastidit,
cœlestia
appetit.

516 SOLILOQUIUM

per consequens à contemplatione cœlestium, pro quibus anxie gemere debui; sed minime potui, quia sensum interni doloris, per incuriam perdidit.

Jam verò sublati inanium cogitationum tumultibus, in pace mentis aliquantulum resideo, & toto cordis desiderio trahor ad superna, & amplius plango, quia bonis cœlestibus non fruor, quàm prius plangebam, cum mundi malis cruciarer.

2. Est ergo amaritudo animæ meæ in hoc mundo degere, sub peccati sarcina incedere. Sed hæc mihi amarissima fit, cum pro posse meo recollectis in unum affectibus, bona jam cordis pace potior, atque totis medullis in amplexus æternæ pacis commoveor; & tamen propter mortalitatis meæ vinculum, apprehendere impediatur.

Ideoque ad te cum gemitu clamare compellor, & dico: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* Non sentio gravius onus, quàm diutius peregrinari à te in seculo, quia

Rom. 7.

quia in amore laborans, nullam præter te consolationem requiro.

Evidentissima namque comprobatione didici, non posse animam meam bonis fatiari præsentibus, nec veram adipisci beatitudinem, nisi tibi conjuncta cœlestem acceperit mansionem.

Licet enim excessive amet, flagret, & contempletur sita in corpore; insatiabilis tamen perseverat ejus affectus, nisi deposito corpore. Idcirco in adeptione summi boni, & in lumine vultus tui, finis ejus consummatur.

3. O Rex cœli, summe amabilis; ô dilecte mi, pulcherrime, totus desiderabilis. Quando adimplebis me lætitiâ, cum vultu tuo? Quando fatiabis omne desiderium meum fonte perenni?

Sitivit in te anima mea, & multipliciter affligitur te non adepto. Quamdiu in terris vivo, & te nondum video, triste est mihi omne quod cerno.

In tantum calefcit cor meum, ut non modo semel, sed sedule in

Anima non fatiatur, quousque mortali corpori sociatur.

Suspiria ejus ad summi boni fruitionem.

518 SOLILOQUIUM

in excessu meo dicam: *Quando veniam, & apparebo ante faciem Dei mei?*

Psal. 41.

Crescit adhuc amor, & desiderium amplius ignescit, ita ut flere die noctuque non cessem, dum cogito per singulos dies, ubi est deus meus?

Amanti namque dulce est pro te flere, dum quod desiderat non potest habere: sed oportet utique expectare & carere.

Ex his fletibus magis pascitur & confortatur amans anima, quam si haberet omnia terrena. Nam si illa diligeret, pro te nullatenus fleret.

Lacrymarum fructus.

4. O quam beata & tibi placita fusio talium lacrymarum! siquidem secularium gaudiorum ac temporalium cupiditatum peremptrices sunt, & coelestium consolationum devotæ impetratrices.

Propterea specialium devotorum & solummodo amantium est iste profluvius tam sanctarum lacrymarum.

Duplices lacrymæ; carnales,

Alia ratio lacrymarum his, qui misera necessitate constringun-

guntur. ille, quia morbidus est; & spiritus
iste, quia oppressus est; Alius, quales.
quia injuriam patitur; alius, quia
sue voluntati contrahitur, non-
nunquam lacrymatur,

Sola tu anima devota divini
amoris lacrymas fundis; Pro
damnis autem temporalibus & Quales
causis transitoriis, vero Dei ju- lacrymæ
dicio te submittis & gratias agis. piorum.

Nemo tamen indevotus, ve-
lut insipientem aut impatientem
te judicet, audiens te flentem;
quia lacrymæ istæ non gravant,
sed recreant: non maculant, sed
lavant: nec oculis officiunt, quæ
oculos cordis puriores reddere
consueverunt.

Sentiant alii de te, quod vo-
lunt, non possum ego aliud, nisi
bene de te sentire; nam & consi-
simili opto fletu potari.

5 A. Si (inquit) mecum optas
lacrymari, poteris & consolari.
Utinam esset anima tua pro ani-
ma mea, nunquam ignorares,
quod sentio.

Ego scio, cui credidi, & cer-
tus sum, quia facilius est negare,
cælum & terram esse, quàm Deū
non esse.

Et

Et scio quidem ipsum esse bonum animæ meæ, & nunquam me beatam fieri posse, sine ejus perfecta contemplatione.

Piarum
lacryma-
rum cau-
sa.

Cujus contemplatio quia necdum mihi collata est, neque perpetue firmata, nimirum plango, quod tāta felicitate privor; quod hujus vitæ tenebris involvor; quod propria infirmitate sic gravor, ut lucem illam sufferre non valeam, & quod tam exigui momenti sit, & nebula tectum, quicquid de cœlesti gloria meditor.

Psal. 41.

6. Quapropter planctum sæpè gemino pro cantu; & dum dicitur mihi per singulos dies, *Ubi est Deus tuus?* magis compungitur spiritus meus.

Penso enim suspente; Ubi est bonum meum, & perfectum gaudium cordis mei? Ubi pax & requies vera? Ubi hæc omnia ineffabilia bona, nisi in Deo meo? Et quando his perfungar, nisi ei fine medio fuero conjuncta? Et quando ibi ero? Credo, spero, sed non possideo.

Gemitus
& suspi-

Ubi est ergo Deus meus, quem sic amo, & nondum video, cujus amor

amor me toties vulnerat; absentia contristat; sed & visitatio nonnunquam recreat?

ria ani-
mæ piæ:

Ubi est Deus meus, quem semel vidisse, est omnia didicisse? Ubi est Deus meus, in quem cor meum & caro mea exultare jugiter concupiscit?

Ubi est Deus meus, pro quo tot sustineo labores & dolores? cuius memoria dulcis, sed præsentia charior, omnem repellit de corde necessitatem? Ubi est spes mea, & tota gloria vis mea? Nonne in te Deus meus, salutare vultus mei.

Ostende mihi gloriam tuam, & ne avertas faciem tuam à me, & cessabo conqueri.

Si litigo parum tecum, ne improperes mihi: amor enim vehemens multos mirabiles habet modos. Expectare cogor, & desiderare magis instigor, sicque duellum amabile perseverat.

CAP.